

Dani López

Entrevista de Quartet Vela a Daniel López, maig 2020

Parla'ns de tu i del teu recorregut com a músic

Vaig començar amb el piano quan tenia 6 anys. Una tarda, inesperadament quan sortia de l'escola, em van portar a la primera classe d'aquest instrument i a partir de llavors la música sempre m'ha acompanyat. Al cap de dos anys vaig començar amb el saxo, instrument que tocava el meu tiet, músic amateur i artista polifacètic.

A través del saxo vaig començar a trobar-me amb un amic acordionista i a aprendre'm tot el seu repertori, format gairebé exclusivament per música tradicional. Arrel d'això vaig anar a les "Colònies Folk del Pirineu", on vaig descobrir el poder de formar vincles que ens dona la música. D'allà va sortir un grup de nens i nenes que ens vam dir "Stukat del Bolet", amb qui abans de fer 18 anys ja havíem fet més de 100 concerts i viatjat per tota la geografia europea (els concerts fora de Catalunya eren acompanyant esbarts).

A l'adolescència se'm va començar a passar pel cap que potser podria convertir la música en la meva professió i vaig començar a fer els primers passos en aquesta nova direcció: em vaig preparar les proves d'accés per entrar al Conservatori de Girona, on vaig conèixer al David Salleras. Amb ell vaig aprendre a estudiar i vaig adquirir moltes eines per practicar de maneres eficients. Així mateix, va ser una font de motivació i un exemple a seguir.

Pocs anys més tard vaig anar a estudiar a Barcelona, al Conservatori del Liceu. Vaig fer el grau superior de saxo amb l'Albert Julià i el grau superior de composició amb el Benet Casablanca i el Benjamin Davies. A part dels continguts específics d'aquestes modalitats, vaig aprofitar el moment per adquirir altres habilitats musicals que sempre havia buscat i mai havia sabut com trobar: vaig aprendre jazz amb el saxo i el piano, assistint a gairebé totes les Masterclass que ofería el departament, i vaig rebre classes d'arranjaments per big band del Sergi Vergés. Durant els anys que estudiava al Conservatori ja estava implicat en múltiples projectes fora del centre, com "Hora de Joglar", diversos encàrrecs de l'Esbart d'Olot, un encàrrec de la "Giorquestra" (un petit concert per a saxo solista i orquestra de cordes) o l'encàrrec de l'Auditori de Barcelona d'escriure arranjaments per el projecte "Cantagran".

Des que vaig acabar els meus estudis al conservatori, he produït quatre discos i fet arranjaments i portat la direcció musical de diversos grups. També he escrit música per a espectacles de teatre i dansa.

El projecte més personal que he dut a terme és el primer disc de "Dani López Quartet", El que fan les coses quan no les mires, un projecte que navega entre el jazz, la música de cambra contemporània, la música tradicional i el pop.

Si t'haguessis de presentar en una frase, com ho faries?

Com que es tracta d'una entrevista sobre la meva faceta professional, crec que diria: Sóc un músic inquiet amb interessos múltiples que busca desenvolupar-se i enriquir-se de tota la diversitat musical que el segle XXI ens dona.

Què és ser un multi-instrumentista? Com ho has adquirit i com ho gestiones?

Suposo que significa tocar molts instruments. Hi ha molts músics que saben tocar més d'un instrument, però que públicament només toquen el que consideren el seu instrument principal. En el món de la música clàssica, tot i que hi ha moltes excepcions, en general els músics desenvolupen les seves habilitats amb un sol instrument, arribant a perfeccionar la tècnica i l'expressió a uns nivells molt alts. En el món del Jazz és més comú el que rep el nom de "doblatge": en una Big Band, és relativament normal que algun dels saxofonistes pugui tocar la flauta, o el clarinet. Tot i això, la majoria de solistes del més alt nivell només toquen un instrument en els seus concerts.

En canvi, jo potser consideraria multi-instrumentista algú que en els seus concerts o gravacions toca més d'un instrument, i encara més si són instruments de famílies diferents.

En el meu cas va passar sense voler. Com he dit responent la primera pregunta, vaig començar amb el piano quan tenia 6 anys, sumant el saxo als 8. Però mentrestant a casa ja estava aprenent quatre acords amb la guitarra gràcies a la meua mare, agafant els seus coneixements bàsics i desenvolupant-los extensivament. Una mica més endavant vaig descobrir la flauta travessera del meu tiet, i els meus pares me'n van acabar comprant una de segona mà. També em van apuntar a classes. Ja durant l'adolescència vaig començar a rebre classes de tarota, un instrument tradicional de doble canya, amb què vaig entrar al grup de ministrers de l'Escola Municipal de Música d'Olot. A casa també hi havia una bateria (la tocava el meu germà) i sempre l'he

tocada per diversió.

També a l'adolescència em van regalar una tarja de so i un micro, amb què vaig començar a gravar les meves primeres maquetes. En aquest moment crec que es va engegar una llumeta al meu cap que em deia: si saps tocar molts instruments, podràs gravar la música que escriguis sense necessitar ningú més! Aquest pensament crec que em va venir degut a que a la Garrotxa, on he crescut i actualment visc, no abunden els músics. Llavors, la meua sensació era que si volia diversitat d'instruments a les meves cançons, havia de tocar-los jo mateix.

Durant els anys que vaig estar fent el superior vaig oblidar-me una mica del multi-instrumentisme, i el vaig deixar només per als caps de setmana, centrant gairebé totes les hores al saxo i la composició. També va ser un moment per aprendre molta música amb el piano.

Amb els meus primers estalvis va venir la segona ronda de compra d'instruments, un cop ja vaig acabar el conservatori. Em vaig comprar un clarinet i un clarinet baix, un baix elèctric i tres sintetitzadors. Amb tot això, i instruments de percussió i percussió electrònica, gravo alguns encàrrecs o produccions a casa, on hi tinc un petit estudi de gravació.

rranjaments i portat la direcció musical de diversos grups. També he escrit música per a espectacles de teatre i dansa.

El projecte més personal que he dut a terme és el primer disc de "Dani López Quartet", El que fan les coses quan no les mires, un projecte que navega entre el jazz, la música de cambra contemporània, la música tradicional i el pop.

Alguna influència compositiva/personal?

Tinc referents diferents per a cada part de la professió de músic que desenvolupo. Seguint la línia de la pregunta anterior, una de les meves influències pel que fa al multi-instrumentisme va ser el Jacob Collier, un geni de Londres. Recordo que quan jo tenia 20 anys vaig veure els seus vídeos en què domina molts instruments gravant arranjaments propis molt originals i vaig pensar: tothom em diu que m'he de centrar en un instrument i mira, es pot ser multi-instrumentista!! Altres multi-instrumentistes que admiro són Hermeto Pascoal i Andre Mehmani, ambdós del Brasil.

Pel que fa als arranjaments, sempre ha sigut un referent per a mi el Joan Albert Amargós.

Els meus compositors contemporanis preferits són Thomas Adès i George Benjamin. Com a instrumentista m'inspira moltíssim un trompetista americà que es diu Ambrose Akinmusire. Gràcies a ell se m'obren camins que encara no he tingut temps de seguir.

Els meus pianistes preferits són Keith Jarrett i Tigran Hamasyan.

I com a productor m'encanten els discos de la Norah Jones.

Mirall trencat. Què simbolitza?

El nom de mirall trencat no té res a veure amb la novel·la de Mercè Rodoreda. Fa referència a la forma de la peça i al caràcter violent del principi i el final.

Veiem que l'obra té certs elements característics de la música jazz. És aquest el llenguatge que més utilitzes? En el teu àlbum El que fan les coses quan no les mires (moltes felicitats per cert) també podríem considerar que és el llenguatge general. Com ha evolucionat el teu estil i tècnica en el món de la composició?

En el moment en què vaig escriure Mirall Trencat estava descobrint el jazz i el llenguatge bebop. De fet, les quatre primeres notes podrien formar part d'un solo d'algun saxofonista dels anys 50. En canvi la manera com es desenvolupa el material i el context de la peça ve més aviat de la música clàssica del segle XX. La segona secció té una melodia de notes llargues que va passant per tots els saxos que recorda el món de Ravel i Debussy, mentre que la part central desenvolupa els motius de l'inici de la peça estirant-lo en textures estàtiques. Després d'aquesta obra el meu llenguatge compositiu va evolucionar lleugerament cap a

formes més abstractes i d'influències menys marcades. Tot i això ja fa un parell d'anys que he estat recopilant peces curtes que havia escrit fa anys per a gravar un CD amb un quartet de jazz, que és El que fan les coses quan no les mires. El procés m'ha portat a escriure 5 peces més amb aquest llenguatge més senzill, fins i tot passant per estils bastant allunyats de la música de cambra o el jazz com són el pop i la música electrònica. Així que podríem dir que intento que l'estil i tècnica amb què composo siguin flexibles al projecte que tinc entre les mans en cada moment.

Es podria dir que l'efecte "emmirallat" de la peça, d'alguna manera està relacionat amb la forma Sonata? S'hi reflecteixen elements de la forma estructural clàssica? Són voluntaris o surten d'una manera natural sense pensar-hi?

Jo no ho vaig pensar així, tot i que no vol dir que això no succeeixi. Crec que la peça té algunes particularitats formals que coincideixen amb la forma sonata, com la claredat entre la divisió de seccions. La primera secció ràpid es podria pensar com un tema A, la secció abans del petit solo de saxo baríton, com un pont, i el moment en què comencen les melodies llargues sobre un acompanyament d'un motiu repetit es podria entendre com una B. El que passa a partir d'aquí em costa més d'extrapolar a

aquest referent formal, perquè a Mirall trencat simplement el material s'estanca en forma de llargs acords tocats pianíssim, moment que marcaria el centre des d'on el reflex es comença a produir. A partir d'aquí torna el material del pont esmentat, ara molt més a poc a poc, donant lloc a les harmonies més clares de la peça i ja trobem el reflex del caràcter violent i ràpid l'inici de la peça, que es desfà just abans d'acabar la peça.

Alguna anècdota que vulguis afegir?

Aquesta peça la vaig escriure per ser estrenada al concert de les Beques Ferrer Salat. Una setmana o dues després del concert, el Sergi Ferrer Salat organitzava (o organitza) un dinar amb tots els becaris, en què aprofitava per preguntar com havia anat el curs, coses del conservatori que creïem que es podien millorar, etc. Tenia controlat a gairebé

tothom, sabia quina peça havien tocat al concert, o amb quin professor estudiaven, però amb mi estava totalment despistat. Quan em va preguntar i vaig dir que havia escrit la peça del quartet de saxos em va dir sorprès: Però que ets el nou Ornette Coleman o què?? Es veu que a ell i els seus amics els hi va agradar molt.

Projectes futurs (i si vols afegir la teva visió sobre la situació actual del COVID-19 i els entrebancs que ens suposi als músics)

En el futur més immediat com a compositor tinc un parell d'encàrrecs. Un és escriure música per un nou espectacle d' "El Pot Petit", i l'altre és escriure una hora de música per una nova i innovadora orquestra folk d'uns 35 músics i 3 cantants, amb textos de Carner i altres poetes catalans.

També tinc ganes de fer concerts amb el "Dani López Quartet" (quan sigui possible per la pandèmia).

Vull gravar una peça per cantant i formació "Pierrot" que vaig escriure fa 2 anys. I si em sobra temps m'agradaria gravar temes pop jo sol a casa (ara que tinc tants instruments i micros!)

També m'agradaria escriure algun projecte que barregi pop amb textures contemporànies tocadés

per instruments reals (veig moltes similituds entre efectes dels pedals de guitarra i molta música sorgida de les tècniques exteses).

Voldria aprendre de l'estratègia del Glenn Gould: Deia que volia tenir la vida solucionada abans dels 31 anys per després no haver de fer concerts. Crec que ho va aconseguir als 32 i a partir de llavors només va fer gravacions i programes de ràdio.

A mi m'encanta fer concerts i tota l'activitat musical que porto ara, però si pogués tenir la vida econòmicament solucionada als trenta-i-pocs, llavors podria fer sense parar tots els projectes estranys que tinc al calaix i que no puc dur a terme perquè he d'escriure música per altres artistes!

Moltíssimes gràcies i cuida't molt!